

Sygn. I C 3404/15 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy we Włocławku Wydział I Cywilny

Przewodniczący : SSR Monika Drzewiecka

Protokolant : st. sekr. sądowy Wioletta Rosołowska

po rozpoznaniu w dniu 12 kwietnia 2016 r. na rozprawie

sprawy z powództwa : (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G.

przeciwko : H. O.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. kosztami postępowania obciąża powoda.

UZASADNIENIE

W dniu 01 grudnia 2015r. powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wniósł w elektronicznym postępowaniu upominawczym pozew o zapłatę przeciwko H. O.. Powód domagał się zasądzenia od pozwanej kwoty 2.378,23 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów sądowych.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż w dniu 31 grudnia 2014r. i w dniu 13 stycznia 2015r. zawarł z pozwaną umowę pożyczki. Na mocy umowy z dnia 31 grudnia 2014r. powódka udzieliła pozwanej pożyczki w kwocie 1.500 zł, a pozwana zobowiązała się zwrócić kwotę 3.289,50 zł w terminie do dnia 14 października 2015r. na mocy umowy z dnia 13 stycznia 2015r. powódka udzieliła pozwanej pożyczki w kwocie 800 zł, pozwana zobowiązała się zwrócić kwotę 1.428 zł, w terminie do dnia 14 kwietnia 2015r. Pozwana opóźniła się ze spłatą należności na rzecz powódki z tytułu umów pożyczki, powódka podjęła więc działania windykacyjne. Powódka wskazała, iż na kwotę dochodzoną pozvem składa się: należność główna w kwocie 2.008,50 zł z tytułu umowy z dnia 31 grudnia 2014r., koszty podjętych działań windykacyjnych zgodnie z umową z dnia 31 grudnia 2014r. w kwocie 250 zł, skapitalizowane odsetki w wysokości czterokrotności stopy lombardowej liczone od kwoty 2.008,50 zł, które na dzień 19 listopada 2015 r. wyniosły 17,60 zł z tytułu umowy z dnia 31 grudnia 2014r.; należność główna w kwocie 0 zł z tytułu umowy z dnia 13 stycznia 2015r., koszty podjętych działań windykacyjnych zgodnie z umową z dnia 13 stycznia 2015r. w kwocie 85 zł, skapitalizowane odsetki w wysokości czterokrotności stopy lombardowej liczone od kwoty 0 zł, które na dzień 19 listopada 2015r. wyniosły 17,13 zł.

Postanowieniem z dnia 10 grudnia 2015r. Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie przekazał niniejszą sprawę do rozpoznania do Sądu Rejonowego we Włocławku.

Pozwana H. O., mimo doręczenia jej odpisu pozwu i zawiadomienia o terminie rozprawy nie złożyła odpowiedzi na pozew i nie stawiała się na rozprawę.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniach 31 grudnia 2014r. i 13 stycznia 2015r. pomiędzy (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G., a H. O. zawarte zostały umowy pożyczki w łącznej kwocie 2.300 zł. H. O. zobowiązał się zwrócić na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. pożyczkę wraz z opłatami za jej udzielenie, z tytułu pożyczki z dnia 31 grudnia 2014r. w łącznej kwocie 3.289,50 zł w 41 tygodniowych ratach – przy czym 40 rat płatnych po 79,50 zł, ostatnia w kwocie 109,50 zł. Z tytułu umowy pożyczki z dnia 13 stycznia 2015r. pozwana zobowiązała się zwrócić łącznie kwotę 1.428 zł w 13 tygodniowych ratach, 12 rat po 104 zł i ostatnia w kwocie 180 zł.

dowód: umowy pożyczki – k. 27-28

Pismem z dnia 17 maja 2015r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 454,50 zł z tytułu umowy z dnia 31 grudnia 2014r. w terminie 7 dni od otrzymania wezwania, pod rygorem przekazania obsługi należności wyspecjalizowanej firmie windykacyjnej.

(...) Sp. z o. o. z siedzibą w G. pismem z dnia 09 sierpnia 2015r. poinformowała H. O., że jej zobowiązanie na dzień 09 sierpnia 2015r. wynosi 1.258,50 zł oraz o przekazaniu obsługi należności wyspecjalizowanej firmie windykacyjnej (...) z siedzibą w G. i obciążeniu jej dodatkowymi kosztami w wysokości 180 zł.

dowód: wezwanie do zapłaty – k. 23; informacja o przekazaniu obsługi – k. 24

Pismem z dnia 15 marca 2015r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 239 zł z tytułu umowy z dnia 13 stycznia 2015r. w terminie 7 dni od otrzymania wezwania, pod rygorem przekazania obsługi należności wyspecjalizowanej firmie windykacyjnej.

(...) Sp. z o. o. z siedzibą w G. pismem z dnia 19 kwietnia 2015r. poinformowała H. O., że jej zobowiązanie na dzień 19 kwietnia 2015r. wynosi 535 zł oraz o przekazaniu obsługi należności wyspecjalizowanej firmie windykacyjnej (...) z siedzibą w G. i obciążeniu jej dodatkowymi kosztami w wysokości 180 zł.

dowód: wezwanie do zapłaty – k. 25; informacja o przekazaniu obsługi – k. 26

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 339 § 1 kpc jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawę, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa (art. 339 § 2 kpc).

Niezależnie od wynikającego z art. 339 § 2 k.p.c. domniemania prawdziwości twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, Sąd ma każdorazowo obowiązek krytycznego ustosunkowania się do jego twierdzeń z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. W przypadku wątpliwości w tym przedmiocie Sąd nie może wydać wyroku zaocznego, opierając się tylko na twierdzeniach powoda o okolicznościach faktycznych. Należy wówczas przeprowadzić postępowanie dowodowe w celu wyjaśnienia powstałych wątpliwości (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1998r., sygn. akt I CKU 85/98; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1997r., sygn. akt I CKU 115/97).

Przytoczone w pozwie twierdzenia budziły poważne wątpliwości Sądu, wobec czego uznano za konieczne przeprowadzenie postępowania dowodowego, co ograniczyło się w zasadzie do dopuszczenia dowodu z dokumentów złożonych przez stronę powodową.

W sprawie niniejszej pozwana nie zajęła merytorycznego stanowiska co do żądania pozwu. Zważywszy na treść przepisu wyżej przywołanego przyjąć zatem należało, że zachodzą podstawy do wydania wyroku zaocznego. Jednak,

jako że okoliczności faktyczne przytoczone przez powoda w pozwie wzbudziły wątpliwości Sądu, żądanie powoda w kształcie przez niego zgłoszonym nie mogło zostać uwzględnione.

Powód wywiódł swoje roszczenie z umowy pożyczki, do której ma zastosowanie przepis art. 720 kc (przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości (§ 1). Umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem (§ 2).

Pozwana nie spłaciła w całości swojego zobowiązania wynikającego z zawartych z powodem umów. Nie zakwestionowała też wyliczeń kwoty pożyczki pozostającej do spłaty, jak również odsetek umownych naliczonych przez powoda. W ocenie Sądu żądanie przez powoda zapłaty kwoty 2.378,23zł jest jednak niezasadne. Po pierwsze wskazać należy, iż jak wynika z § 6 ust. 2 umów przedstawionych przez powoda, jeżeli (...) Sp. z o.o. podjęła działania windykacyjne, to pożyczkobiorca zostanie obciążony zryczałtowanymi kosztami windykacji zaległych należności w kwocie 55 zł, kosztami korespondencji w kwocie 15 zł. Jeżeli działania windykacyjne zostaną przeprowadzone przez firmę zewnętrzną pożyczkobiorca zostanie dodatkowo obciążony kosztami usługi w zryczałtowanej kwocie 180 zł. Powód nie wykazał, by faktycznie takie koszty zostały przez niego poniesione.

Po drugie należy zauważyć, że nie ulega wątpliwości, że pozwana spłaciła część swojej należności, nie wiadomo jednak w jakiej wysokości; nie wiadomo ile było wizyt w domu z tytułu obsługi pożyczki w domu (czy w przypadku przekazania obsługi pożyczki do zewnętrznej firmy windykacyjnej, powód w dalszym ciągu naliczał czy też nie koszty obsługi pożyczki w domu); nie wiadomo jaki kapitał został spłacony przez pozwaną, nie wiadomo w jaki sposób powód wyliczył skapitalizowane odsetki od kwoty 0 zł, a które wyniosły 17,13 zł.

Stosownie do treści art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, stąd też – co do zasady – w postępowaniu cywilnym to powód powinien udowodnić istnienie dochodzonej wierzytelności, okoliczności jej powstania oraz wysokość. Sąd nie ma obowiązku przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na tej stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/poz. 76). W realiach przedmiotowej sprawy istnienie wierzytelności nie zostało wykazane. Zdaniem Sądu należność wskazana w pozwie musi być realna i przedstawiać faktyczną wysokość wierzytelności. Zaznaczyć także należy, iż powód, jako nabywca wierzytelności winien dysponować całością dokumentacji związanej z nabytą wierzytelnością i jako profesjonalista w swej dziedzinie, winien wykazać w postępowaniu sądowym, w jaki sposób określił wysokość dochodzonego roszczenia, czego jednak nie uczynił.

Biorąc pod uwagę całokształt wskazanych okoliczności Sąd uznał, iż nie można przyjąć, że nie istnieją wątpliwości, co do zgodności z prawdziwym stanem rzeczy okoliczności faktycznych przytoczonych w pozwie.

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił powództwo jako pozbawione usprawiedliwionych podstaw. Sąd uznał, że postanowienia umowy pożyczki nakładające na pozwaną obowiązek uiszczenia kosztów wezwań do zapłaty, kosztów windykacyjnych w wysokości w niej określonej stanowią niedozwolone klauzule umowne, a z drugiej są sprzeczne z zasadami współżycia społecznego ograniczającymi swobodę umów i w istocie zmierzają do obejścia prawa w zakresie przepisów o odsetkach maksymalnych; w pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo, jako nieudowodnione.

O kosztach procesu Sąd orzekł w myśl art. 98 kpc.